

V. Кривични дела против имотот

1. Не постои кривично дело кражба кога обвинетиот не го пријавил електричното броило на ЕВН Македонија кое било исправно, бидејки потрошената електрична енергија се евидентирала на електричното броило поради што кај обвинетиот не постои намера за прибавување на противправна имотна корист односно присвојување на електрична енергија.

Од образложение

Кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ постои само ако одземањето е извршено со намера за противправно присвојување на предметот за себе или за друг да се оствари противправна имотна корист. Посебен субјективен елемент на противправноста е намерата за прибавување на противправна имотна корист и ако одземањето не е извршено со таква намера, нема да постои ова кривично дело. Правилно првостепениот суд утврдил дека недостасува овој елемент бидејки од изведените докази и утврдената фактичка состојба се утврдило дека за користењето на електричната енергија без разлика дали броилото било пријавено или непријавено, а неспорно дека постоело во објектот кој го користел обвинетиот имало евиденција и дека оштетениот – жалителот секогаш можел за потрошената електрична енергија да достави сметка. Износот кој е наведен во обвинителниот предлог од 2.082.175,00 денари, не е за реално потрошена електрична енергија, туку казна која по интерните акти на ЕВН Македонија требало да ја плати обвинетиот. Со самото тоа недостасува и вториот елемент, објектот на кривичното дело, односно не може да биде објект на извршување на делото казната која обвинетиот треба да ја плати, согласно акти на оштетениот заради тоа што не го пријавил броилото кое постоело во објектот, туку објект на предметното кривично дело може да биде само реално потрошената електрична енергија, која била наводно украдена. Бидејки оваа електрична енергија е евидентирана во броилото кое било во исправна состојба, на истата може да и се утврди вредноста и да се плати од страна на потрошувачот.

Решено во Апелационен суд Штип 18.05.2009 год. под КЖ.бр.274/09

2. Кога оштетениот се договорил со обвинетите за одреден паричен надомест да му извадат Бугарски патни исправи за неговите две деца и заедно сите тројца одат до Министерството за правда во Софија – Р. Бугарија, каде оштетениот сам ги пополнува формуларите и ги предава до надлежните органи, но надлежните органи донеле негативна одлука во врска со барањето за патните исправи, обвинетите не сториле кривично дело „измама“ од чл.247 ст.1 од КЗ, бидејки кај нив не постои намера за себе да прибават против

правна имотна корист, не го доведе во заблуда оштетениот со лажно прикажување или со прикривање на факти за да оштетениот стори нешто на штета на својот имот – да ги даде паричните средства на обвинетите.

Од образложението

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр.206/2007 од 4.02.2009 година обвинетите Т Е и И Н, двајцата од С. Н. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама” по чл.247 ст.3 в.в.со ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот одлучувајќи по поднесената жалба, а по претходна оцена на наводите во истата, пресудата, списите по предметот, предлогот на застапникот на обвинението и одговорот на жалбата, одлучи како во изреката, од следните причини:

Во конкретниот случај кај обвинетите не постои намера за прибавување на противправна имотна корист од оштетениот, ниту пак од дејствијата што ги презеле не може да се смета дека обвинетите го доведе во заблуда оштетениот со лажно прикажување на факти дека ќе му издадат бугарски пасоши за неговите синови В и И и дека притоа го навеле оштетениот на штета на својот имот да плати сума од 73.650,00 денари.

Оштетениот се договорил со обвинетите да им даде 1.200 евра за да обвинетите го одведат оштетениот на нивен трошок со нивно превозно средство, а делумно со такси возило до Р.Бугарија, поточно до Софија каде што оштетениот сам ги поднел потребните документи во Министерството за правда- надлежниот орган на Република Бугарија, а додека обвинетите ги плакале сите други давачки вклучувајќи го и ручекот на оштетениот, а оштетениот знаел дека обвинетите не се тие што издаваат бугарски пасоши, туку дека тоа се надлежните органи во Република Бугарија. Поради тоа што надлежните бугарски органи ги одбиле барањата на В и И- синови на оштетениот, за издавање на патни исправи, обвинетите со тоа не сториле измама кон оштетениот, бидејќи обвинетите немаат никаков удел во одлуката на бугарските органи за одбивање на барање за издавање на патни исправи на В и И.

Решено во Апелационен суд Штип на ден 04.06.2009 под Кж.бр.354/09.

3.Првостепениот суд на штета на обвинетиот го повредил КЗ, кога обвинетиот го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ од чл.236 ст.4 в.в. со чл.19 од КЗ и го осудил со парична казна од 30 дневни глоби во вредност од по 5 евра за една дневна глоба или парична казна од 150 евра во денарска противвредност од 9.150 денари. Ова од причина што за ова кривично дело е пропишана парична казна или

казна затвор до три години, и за истото дело во чл.236 од КЗ изрично не е пропишано казнување за обид, а според чл.19 од КЗ ќе се казни за обид на кривично дело за кое според закон може да се изрече затвор од пет години или потешка казна, а за обид на друго кривично дело само кога законот изрично пропишува казнување и за обид.

Решено во Апелационен суд-Штип на ден 05.02.2009 г. под Кж.бр.64/09.